

Hoa Trái Một Cảnh Chùa

*“Làng tôi có cây đa cao ngất
từng xanh... có con sông xanh...
đồng quê mơ màng...”*

Bản nhạc “Làng tôi” qua giọng ca vượt thời gian của nữ ca sĩ Thái Thanh như réo gọi tâm tư tôi trở về với khung cảnh êm đềm thơ mộng của làng xưa cảnh cũ. Tuy làng tôi không có cây đa, không có con sông lượn quanh cũng không có cảnh đồng quê để mơ màng vì làng tôi là một làng biển, dân làng sống với nghề chính là nghề làm muối nhưng làng tôi cũng không thiếu vẻ nên thơ, không thiếu những cảnh êm đềm thơ mộng để gợi cảm tuổi thơ. Phải rồi, ai cũng có một quãng đời thơ ấu gắn chặt với khung cảnh hữu tình nào đó để nhớ, để mà thương, riêng tôi, tuổi thơ đã được gợi cảm trọn vẹn nơi ngôi chùa làng.

Như đã nói, làng tôi là một làng ven biển, cuối làng là một dãy đồi cao. Thật không có gì thơ mộng và thanh thoát hơn những giây phút đứng ở hiên chùa trên đỉnh đồi nhìn xuống biển, nghe gió thổi, nhìn mây bay trong tiếng sóng ì ầm của những buổi trưa hè rợp nắng.

Chùa làng Đông Hoà được xây trên đỉnh đồi với điện Quan Âm ở mặt tiền ngó ra biển đông. Tượng Phật Bà đứng hướng ra

biển Đông như đang lắng nghe tiếng gọi cứu khổ của chúng sanh từ một nơi xa xăm nào đó tận ngoài khơi và trông thật trang nghiêm siêu thoát.

Nếu so sánh với các làng khác, làng tôi rất nhỏ, chỉ gồm mấy chục nóc gia nằm dưới chân đồi dọc theo bờ biển. Vì vậy dân làng muốn lên chùa phải dùng một trong hai lối, một lối dành riêng cho xe chạy lên, một lối nhỏ cho người đi bộ với 200 bậc cấp, đây cũng là nơi cất giữ kỷ niệm của lũ trẻ chúng tôi thì vượt tam cấp để lên chùa trong những ngày hè.

Thầy trụ trì tuy đã cao tuổi nhưng trông thầy vẫn còn khỏe và đặc biệt là trí nhớ của Thầy đã làm đắm nhỏ chúng tôi bái phục. Vườn hoa trước sân chùa chung quanh điện Quan Âm có rất nhiều thứ màu sắc rực rỡ mà thầy nhớ không sót tên từng loại hoa từng tên người đem cúng các cây hoa đó. Đây là cây hoa Hoàng Hậu của Bà Bang Tá cúng chùa hồi năm đó. Đây là cây Ngọc Lan của cô Khả cúng chùa nhằm ngày rằm tháng giêng trồng hồi cô Khả lên năm. Bụi bông Tý- Ngọ (bông mười giờ) màu vàng này của chú Tám xin ở Ninh Hoà đem về... Hoa tuy nhiều nhưng không có cây nào Thầy bỏ sót mà không săn sóc, cắt tỉa, tưới nước bón phân. Mỗi buổi sáng tất cả hoa đều như khoe màu sắc để chào đón Thầy khi Thầy đi thiền hành quanh điện Quan Âm.

Lũ nhỏ chúng tôi thường hay lên chùa tìm Thầy để nghe Thầy kể chuyện, chuyện gì cũng được, mỗi lần Thầy cất tiếng bắt

đầu là tụi tôi im thinh thích, đứa nào xì xào là bị... “Xịt” bảo im liền. Mà lên lần nào cũng thấy Thầy ở ngoài vườn, không săn sóc, cắt tỉa vườn hoa trước chùa thì cũng đứng ngắm nghía hay đào xới bón phân cỏ mục cho mấy cây ăn trái ở lưng chừng đồi phía dưới chùa.

Thầy trồng đủ các loại ăn trái mà thứ nào cũng hấp dẫn tụi tôi, nào những dây Thanh long với những trái chín đỏ mọng, hoa Thanh long thì khỏi chê, màu trắng, giống hệt như hoa Quỳnh hương nở xoè ra bày chùm nhụy hơi vàng mà Thầy nói là giống cái thuyền bát nhã. Nào những cây “ổi sè” mà tôi không biết tại sao người ta đặt tên nó là “ổi sè”, chắc là tại trái nó nhỏ mà nhiều, mấy trái ổi chua mà chấm muối ớt thì... đứa nào mà chẳng nín tay ông thầy bắt hái cho được. Đó là chưa kể đến những quài chuối chín bị chim ăn.

Vừa trồng hoa đẹp vừa trồng một lô cây ăn trái. Nhưng dân làng lại thích vườn cây thuốc Nam của thầy hơn hết. Ở trong làng ai bị bất cứ bệnh gì cũng đều chạy lên chùa tìm Thầy xin ít lá thuốc.

